

Deixem de posar llaços grocs?

written by Jaume Marfany | 4 de setembre de 2018

De fet, us haig de confessar que el groc no ha estat mai dins dels meus colors preferits. Jo sóc més de vermell o, en tot cas, de blau, però tots els esdeveniments viscuts en els darrers mesos han fet que el groc hagi passat a ser el meu color.

Recentment, es comencen a aixecar algunes veus que proposen deixar de banda aquesta batalla de llaços i símbols de color groc. Una de les més ben argumentades va ser la que va publicar en Francesc Ribera ("Titot") en el seu perfil de Facebook. La podeu llegir [aquí](#)

Haig de dir que en Titot té raó en el que diu i els arguments que utilitza són irrefutables. Per tant, hauria d'estar-hi d'acord, però, paradoxes de la vida, no n'estic. Vegem el perquè i matisem-ho, si cal.

Hem de deixar de posar llaços grocs als nostres carrers, places i espais públics? En "Titot" té raó quan diu que "Nosaltres no lluitàvem per una Catalunya groga, lluitàvem per una Catalunya lliure. No podem quedar atrapats en la seva estratègia de confrontació. No pots ser una guerra de colors. No pot ser seguir jugant al parxís, ens estàvem alliberant i hem de tornar a trobar aquest camí."

Té raó. En els darrers mesos, el moviment independentista s'ha limitat únicament a l'acció antirepressiva. Empresonats, detinguts, imputats, exiliats han condicionat tots els actes, totes les activitats i totes les accions. La lluita antirepressiva cobreix totalment i condiona, ara per ara, el nostre objectiu principal que no és altre que el de la independència.

Cal deixar, doncs, de fer lluita antirepressiva? Evidentment que no. Cal continuar fent-la i augmentar-ne la intensitat i

el ressò. Diu en "Titot": "Els presos i els exiliats no tornaran a casa fins que no siguem independents. Fiquem-nos-ho al cap. Ni cent, ni mil, ni un milió de llaços grocs els alliberaran."

I torna a tenir raó. Ara bé, és aquest l'objectiu dels llaços, del color groc? Doncs, no.

Algú fa temps va parlar de balcanitzar Catalunya. Premsa, ràdio, televisió, intel·lectuals. Construir falses realitats. Manipular els mitjans de comunicació. Tergiversar, manipular o simplement falsejar la informació. Deformar, pervertir, manipular el llenguatge. Dividir societats per l'origen o per la llengua que parlen. Provocar constantment i fomentar el discurs de l'odi. Silencis còmplices.

Ciudadanos (sobretot, però no únicament) ha fet seu el discurs de personatges com Jiménez Losantos. Un partit que fomenta l'odi i la ràbia; que manipula els sentiments dels qui se senten espanyols a Catalunya a través de la llengua i del discurs populista; que busca la provocació per instrumentalitzar qualsevol tipus de reacció violenta; que vol dividir la societat catalana amb idees com la de "Tabàrnia", paral·lelisme exacte amb els enclavaments serbis dins de Croàcia i Bòsnia. Una idea aberrant que intenta justificar qualsevol intervenció de l'Estat a Catalunya per tal de "salvar" la minoria espanyola.

El groc s'ha convertit en una eina més per lluitar contra ells, contra els antidemòcrates i els feixistes. Ha passat a ser el color de la dignitat, el color de la llibertat. El color groc els fa molt de mal. Els colpeja constantment, els encega. El color groc diu ben alt a tothom que nosaltres, la gent, els polítics, les institucions no ens aturarem fins que siguin lliures, fins que tots puguin tornar a casa. I això, és cert, no ho aconseguirem només amb els llaços grocs, sinó amb la independència i la República catalana.

El país tenyit de groc ens permet recordar els empresonats, els exiliats, els represaliats. Ens permet recordar-nos cada dia, a cada moment la situació injusta que estan i estem patint. Ens martelleja el cap de manera repetida amb el perquè són a la presó i per què són a l'exili. El color groc crea solidaritat a l'Estat, a Europa i al món, com s'ha demostrat darrerament.

El color groc és útil per tot això que us he comentat... i per molt més. És també per a nosaltres, perquè ens cohesiona, ens agrupa, ens fa copartícips d'aquesta lluita per la llibertat. El color groc uneix demòcrates en una lluita comuna.

No importen les accions dels antidemòcrates i feixistes. Soc partidari de per cada llaç que treguin nosaltres en posem dos. Som plenament conscients del que busquen amb les seves accions de "neteja ciutadana". Ens provoquen per tal que reaccionem violentament a les seves actuacions. No ens hi trobaran. Mentalitzem-nos que és inútil tot el que facin, Han perdut totes les batalles i també perdran aquesta del record, de la dignitat, de l'exigència de llibertat que simbolitzen els llaços grocs.

I mantenir la batalla dels llaços grocs no vol dir que en "Titot" no tingui raó (paradoxal, no?). Només cal separar les dues lluites, l'antirepressiva i la lluita per la independència i la República catalana. Tenim prou gent i prou entitats per treballar en els dos camps.

Perquè la realitat és que els ostatges empresonats pel govern espanyol només poden ser alliberats mitjançant pactes polítics d'igual a igual. I això només serà possible quan la independència sigui real i fem efectiva la República catalana.

És possible que la batalla del groc estigui situada en el terreny del simbolisme, però, com en totes les confrontacions, les tàctiques, les estratègies, les eines són diferents i diverses i totes serveixen per arribar a la victòria final.

Els símbols, les concentracions, els sopars grocs, els actes, la música, les cançons, les paraules... no són res més que branques d'un sol arbre.

El gran mestre de mestres, Ramon Llull, ens va deixar en ple segle XIII una frase històrica: "La paraula és l'arma més poderosa." Llull era un home que estimava les paraules perquè segons ell tenien poder, el poder de fer canviar de parer, de pensament i d'acció als homes de qualsevol religió.

Us animo, doncs (si és que fa falta...) a continuar tenyint de groc aquest nostre petit país.